

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2727/2024
25.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милинко Бајчета, адвокат из ..., против тужене ЈП „Путеви Србије“, са седиштем у Београду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 818/24 од 22.05.2024. године, у седници већа одржаној дана 25.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 818/24 од 22.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 818/24 од 22.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Пп 2789/22 од 14.11.2023. године, ставом првим изреке, констатовано је да је тужба повучена у делу тужбеног захтева за исплати увећане зараде по основу прековременог рада и рада на дан празника који је нерадни дан. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене основне зараде, по основу умањења бода, за период од 01.04.2018. године до 31.08.2022. године исплати износ од 659.836,21 динара, у појединачним месечним износима са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе одређени у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име мање исплаћене увећане зараде по основу минулог рада за период од 01.04.2018. године до 31.08.2022. године исплати износ од 76.164,56 динара, у појединачним месечним износима са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе одређени у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име мање исплаћене увећане зараде по основу сменског рада за период од 01.01.2021. године до 20.01.2021. године исплати износ од 11.311,32 динара са законском затезном каматом од 15.02.2021. године до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је захтев за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 818/24 од 22.05.2024. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом, трећем, четвртм и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011... 10/2023), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. тог закона. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се разматре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачење права.

У овој правној ствари правноснажном пресудом је одбијен тужбени захтев за исплату разлике исплаћене основне зараде и основне зараде обрачунате као производ минималне цене рада, коефицијента посла и месечног фонда часова и увећане зараде по утуженим основима на основицу обрачунату као производ минималне цене рада, коефицијента посла и месечног фонда часова, у чињенично-правној ситуацији да је тужиоцу у утуженом периоду зарада обрачуната и исплаћена у складу са општим актима послодавца и да је тужени применио елементе за обрачун зараде предвиђене уговором о раду и КУ туженог, при чему је основна зарада запосленог исплаћена у висини већој од минималне зараде. Одлуке нижестепених судова засноване су на примени одговарајућих одредби материјалног права и у складу са правним схватањем израженим у одлукама овог суда према ком уговорена цена рада може бити нижа од минималне цене рада коју одређује Социјално-економски савет, али износ који послодавац исплати запосленом на име зараде не сме бити нижи од минималне зараде.

Имајући у виду наведено, Врховни суд сматра да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП

Испитујућу дозвољеност ревизије у смислу члана 410 став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

У парницама у којима је предмет новчано потраживање из радног односа за дозвољеност ревизије меродаван је општи режим Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате је поднета дана 22.09.2022. године, преиначена 30.08.2023. године, а вредност предмета спора износи 747.312,09 динара, што представља износ од 6.375,93 евра у динарској противвредности на дан преиначења тужбе (1 евро = 117,2083 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд оценио да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић